

S Kranjskega na Štajersko

Zelena slemena nad Zadrečko dolino

Besedilo in fotografije: Marjan Bradeško

Med Podvolovljekom na severu in Zadrečko dolino na jugu se vleče zeleno sleme gozdnatih in travnatih vrhov, nizko, saj komaj preseže tisoč petsto metrov, pa vendar izjemno razgledno, samotno, nekaj posebnega. Tudi zaradi zanimivih kamnin, drobnih potočkov, mogočnih smrek, predvsem pa zaradi lege, ki omogoča nenavadne poglede na planoto Menine, na širne gozdove Veže (Dleskovške planote) in na bele apnenčaste vrhove vzhodnega dela Kamniško-Savinjskih Alp (Planjava, Ojstrica, Veliki vrh). Sleme se začne nad

prelazom Črnivec, v gozdnatem Plešivcu, prvi za planince zanimiv vrh pa je Kranjska reber. Z nje je namreč lep pogled še na Kranjsko, na Ljubljansko kotlino, kamniški konec, gorenjsko ravnino. Pot, sicer že usmerjena proti Savinjski dolini, se s Kranjske rebri potem tudi zares prevesi na štajersko stran. V nizu vrhov si nato sledita Kašni in Kunšperski vrh, ki ju ločuje Kunšpersko sedlo, starodavni prehod med dolino Podvolovljek in Gornjim Gradom v Zadrečki dolini. Oba vrhova sta manj izrazita od naslednje, Lepenatke, ki je s svo-

Rogatec in Špehovi travniki z Lepenatke

jim imenitnim travnim stožcem opazna od vsepovsod. Na koncu pride poslastica – Veliki Rogatec (domačini mu rečejo kar Rogac), kamnit in rogat, da bi vrtoglavi utegnili imeti že kar resne težave pri vzponu nanj. Kranjska reber, Lepenatka in Rogatec so lahko povsem samostojni cilji planincev, seveda pa je najlepše vse skupaj povezati v grebensko prečenje, si privoščiti »pustolovščino«, kot pravi Stanko Klinar v knjigi Sto slovenskih vrhov. Zakaj pustolovščino? Zato, ker je sleme precej razgibano, pot gre gor in dol, predvsem pa zaradi vrnitve – namreč le najbolj uhojeni in korajžni bo-

do pot opravili v obe smeri (torej se bodo vrnili na izhodišče), za druge bo potrebno nekaj logistike – morda dva avtomobila, iztegnjen palec. Glede na osrednjo lego Kunšperskega sedla je možen vzpon nanj tudi iz Mačkinega kota, pa potem proti jugozahodu vse do Kranjske rebri in nazaj, za sklep pa še severovzhodni konec slemena z Lepenatko in Rogatcem, pa spet nazaj. Tu bomo opisali pot, ki se začne na prelazu Črnivec, konča pa v naselju Lenart nad Gornjim Gradom, pri kmetiji Knebovšek. Popotniku bo ponudila res lepo doživetje, za vrnitev na Črnivec pa bo pač treba organizirati ustrezen prevoz.

S Črničva do Lepenatke

Prečenje »Rogatčeve« skupine začnemo na prelazu Črnivec, od koder nas markacije povedejo navzgor prek več gozdnih cest. Stezica postane nekakšen kolovoz, ves čas gre rahlo prečno, posebej v ranem jutru je pot prelestna, ko se skozi mogočne smreke pritipajo žarki vzhajajočega sonca, drobni potočki, ki jih je tu mnogo, pa se iskrivo lesketajo. Kamnine na južni strani slemena so namreč neprepustne, zelenkasto vulkanske in še kakšnih drugih barv. Prek manjšega sedla se pot počasi približa vršnim travnikom, ki se zaraščajo, sam vrh Kranjske rebri (1435 m) pa sestavlja nekaj rjavih skalnih čeri, ravno toliko štrlijo na plano, da omogočijo še širši razgled. Do vrha s Črničva potrebujemo kaki dve uri zmerne hoje.

Nadaljujemo navzdol, mimo Kašne planine, kjer je pastirski stan, prek Kašnega vrha. Pot, ki je lahko malce vlažna, saj gre skozi bujno zelenje, se nadaljuje do najnižje točke v celotnem slemenu, do Kunšperskega sedla (1119 m). Od tod se pot strmo vzpenja proti Kunšperskemu vrhu, opazimo pa tudi, da se je kamnina spremenila – vse več je apnenčastih pečin. Z vrha vodi gozdno sleme, posejano z mogočnimi temnimi smrekami, proti vzhodu, kjer se stezica počasi izvije na zahodno travno pobočje Lepenatke. Do vrha Lepenatke (1425 m) ni več daleč, pogledi pa že plavajo v daljave, na vse strani, saj je vrh stožčast in izjemen razglednik. S Kranjske rebri do Lepenatke smo potrebovali dobri dve uri. In od tod nas že vabi naš najvišji cilj, v podobi roga navpično postavljene Rogatec.

Strm je Rogatec

Prek Rogatca do cerkvice sv. Lenarta

Četudi je videti skalni vrh Rogatca na dosegu roke, med njim in Lepenatko leži sedlo Kal (1285 m), do katerega se moramo kar pošteno spustiti. Stezica ob robu travnika je prijetna, pozdravi nas nekaj samotnih macesnov, na sedlu, nekoliko na severno stran umaknjena, pa prijetna lesena lovska kočica. Prav za njo se stezica vzpne v strmo pobočje, nekakšen skalni žleb, ki je ponekod celo malo prepaden in zahteva trden korak. Počasi se približamo grebenu, in prav gori je ključno mesto – kratak skalni raz, še celo nekaj klinov, zračno, posebno na južno stran, kjer pod navpičnico opazimo le zelene vrhove mogočnih smrek. Stezica se zdaj vije bolj ali manj po grebenu, med skrivenčenimi koreninami, skalnimi roglji, na koncu se strmo vzpne v skalni vrh (1557 m). Z Lepenatke smo do sem potrebovali eno uro. Ravno prav trave je na vrhu, da lahko prijetno posedemo, tudi klopca pripomore k boljšemu počutju, pa še lep križ z zvončkom. Pogled je imeniten na vse strani, le na sever ga nekoliko zastira drevje.

Potem ko smo dosegli najvišji vrh slemena, se začnemo spuščati proti vzhodu, proti kmetiji Zgornji Špeh. Začetni del spusta je zelo strm, prekinjajo ga skalni skoki, niže doli v gozdu je bolje, pa še vedno so pobočja sila strma. Na travnikih zapuščene kmetije končno lahko noge gredo malce po svoje, saj je tu prava uravnava. Blizu kmetije je majhna kapelica, od daleč pa na vzhodu vabi nova lesena kapela s križem in zvonom. Lepo umetelno je narejena in desetminutni sprehod do nje (malce v klanec) je poplačan z imenitnim pogledom na Rogatec in Lepenatko. Od kmetije moramo z nekoliko stezosledstva najti markacije, ki nas povedejo na jug, v gozd, v strugo potoka Kanolščica. Sprva stezica kmalu postane gozdna cesta in nas privede do posebnega kraja – v grapi, na povsem nepričakovanem kraju, nas pozdravi cerkvice sv. Lenarta. Stara zapuščena hiša, klecajoči mlin, obilo vode, mahu, dopoldne tudi sonca. Tako nenavaden je kraj, kot je nenavadna tudi cerkev, okoli in okoli po steni obdana z verigo, ki naj bi varovala pred vsem hudim. Tu se je vredno zadržati malo dlje, če že ne drugače, pa zaradi nenavadne lege cerkve – po navadi so na gričkih, sleme-

nih, ne pa v grapah. Po bližnjici nadaljujemo na gozdno cesto in pod kmetijo Knebovšek pridemo na razpotje, kjer nas že lahko pričaka prevoznik. Sem dol smo z Rogatca hodili uro in pol. Seveda pa lahko odpešočimo kar v Gornji Grad, to nam bo vzelo še poldrugo uro.

Celotna opisana tura traja vsaj šest ur in pol, s postanki seveda lahko tudi precej več. In razlogov za postanek je na tej poti obilo – od razgledov do nenavadnih kamnin, cvetja, silnih smrek, še posebno pa je postanka vreden sv. Lenart. Višinska razlika, ki jo bomo premagali na poti, je blizu 1200 metrov. ●

Sv. Lenart s svojo verigo